

Напрѣдъ, напрѣдъ съ името Христово,
 Исляма да потѣпчимъ народа ни душмана
 За него отдавна мѣсто е сготвено,
 Отзадъ далече за Черното море.
 Да отмѣстимъ за нашитѣ жени и дѣца
 Да станемъ пакъ могъществень народъ
 Да възкрѣсне короната на Симеона
 Юнакъ вече глава неще превие;
 Този грозний лъвъ високо са подигна
 Въ жилитѣ му свободна кръвъ тече
 И иска той свобода или смъртъ.
 А ти всеиленъ бѣлѣй руский Царь
 Не дѣй оставя своя синове
 Прати ни помощъ да смажемъ Османа
 Въ тебе ни е послѣдната надежда
 Отъ тебе ние помощъ искаме
 Самъ Богъ при насъ сега та проважда
 Да бждешъ нашъ пазителъ и баща
 Напрѣдъ, напрѣдъ Славянский гласъ ѣчи
 Часътъ настана за свобода
 Славянский гласъ вече не мълчи
 И Черняева избира за Войвода.

Непознать връхъ
4 VII 1876 г.
недѣля

Въ 5 часа трѣгнахме по-нататъкъ и дойдохме до едно село, наричано Кале¹⁵⁾. Селото бѣ пусто; тукъ-тамъ можеше да се види нѣкой старъ надъ 50 години бѣлгаринъ, съ сръбска държавна пушка на рамо, а сжщо и по нѣкоя баба; всичко друго младо, мжжко и женско, бѣ побѣгнало въ убѣжища изъ скалиститѣ гори. Дотукъ времето бѣше добро, но при почивката

— 20 —

завалѣ такъвъ силенъ дъждъ, че трѣбваше да останемъ въ това село цѣли 6 часа, за да чакаме преставането му. Въ 3 часа следъ пладне трѣгнахме; бѣхме изменинали на колкото стреля пушката, когато отъ всички висоти се раздаде ужасень гласъ: „*Бягайте, ето черкезитъ*“. Въ боень редъ ние продължихме да вървимъ напредъ. По пжтя си срещнахме хора—мжже и жени, млади и стари, каращи предъ себе си добитъкъ и носещи разни вещи, на бърза ржка взети отъ своя домъ — кой що е могълъ; а и откъмъ Бабина глава съгледахме, че по хребета бѣгаха хора, като викаха: „*Помогнете, ако признавате Бога: черкезитъ ни избиха*“.

¹⁵⁾ Такова село нѣма, а има „Кална“ — 4 клм. сев. отъ линията Гушевацъ — Балта Берилковци, по-близу до последното село.